

belsers for at skrive et virkelig godt dansk Sprog. Men der er ikke mange Nydannelser. Der er egentlig kun et enkelt Ord, der er nyt i Straffeloven, nemlig Ordet „Hæfte“, som man anvender paa en mildere Grad af Fængsel, noget lignende som tidligere simpelt Fængsel. Dette er al Ære værd. Der kunde vist være fundet flere gode gamle Ord, som kunde styrke Sproget. Men alt i alt maa jeg sige, at det er et udmærket Lovforslag, der her foreligger, som der er Grund til at arbejde videre paa og gennemføre hurtigst muligt.

Vender jeg mig dernæst til Lovforslaget, som det er forelagt her, i Forhold til Kommissionens Udkast, vil jeg straks sige, at Kommissionen havde delt sit Forslag i to, et Forslag til Straffelov om Forbrydelser og et Forslag til Straffelov om Forseelser. Ministeriet har ikke benyttet disse to Forslag, men samlet det hele i eet, og det finder jeg er rimeligt, for det er vist rigtigt, som Ministeriet siger, at Grænsen mellem Forbrydelser og Forseelser vilde blive flydende. At der er en Forskel, er rigtigt nok. At foretage falsk Alarmering af Brandvæsenet er ikke saa slemt som at slaa et Menneske ihjel; de to Ting skal ikke straffes paa samme Maade. Men det er ogsaa sikkert, at Delingen i to Love vilde vanskeliggøre Brugen af dem; der vil ikke let kunne findes en bestemt Grænse.

Jeg skal dernæst omtale de Straffe, som skal anvendes efter dette Lovforslag. Der nævnes ikke Dødsstraf. Den afskaffes ved Vedtagelsen af dette Lovforslag. Den findes endnu i den gamle Straffelov, men den er ikke anvendt mere end 4 Gange siden 1866 og sidste Gang i 1892. Der er altsaa formentlig ingen Trang til at beholde den. Dermed maa man vist sige, at et betydeligt Fremskridt sejrer; en Tankegang, som er ført frem hovedsagelig af Jurister her i Landet, har endelig sejret. Dødsstraffen er afskaffet i Norge, Holland, Italien, Rumænien, Portugal, nogle svejtsiske Kantoner og nogle nordamerikanske Stater. Den findes altsaa endnu i adskillige store Lande, navnlig i England, hvor den har holdt sig længst, og hvor den ogsaa er brugt mest. Indtil 1830 var der ikke mindre end 20 Forbrydelser i England, der blev straffet med Dødsstraf. Fra 1830 til 1861 ophørte dens Anvendelse undtagen for to Forbrydelser, og fremdeles bestaar der Dødsstraf for disse to: Forræderi og Mord. Men ellers er den afskaffet. Dog er det saaledes, at der henrettes 10—16 Forbrydere aarlig i England. Men omkring Aaret 1600, altsaa paa Shakespeares Tid, ombragte Bødelen ikke mindre end ca.

2 000 Mennesker aarlig i England. Det betyder altsaa et stort Fremskridt, at man nu kan afskaffe Dødsstraffen. Derimod forstaaer jeg ikke rigtig de Argumenter, Juristerne anvender for Dødsstraffens Afskaffelse. De siger — og det kan jeg forstaa —, at den virker ikke; Mordepidemierne er lige store, enten vi har Dødsstraf eller ikke. Og det er jo et Argument. Men naar de siger, at Dødsstraffen er en haard Straf, kan jeg aldeles ikke være enig med dem. Jeg skulde dog tro, at de 16 Aars Tugthus — eller 15 Aar, som man kan faa efter det foreliggende Lovforslag — maa være en langt haardere Straf end Dødsstraffen, og at der var Grund til at sige, at det var en Lettelse, en Fordel for Forbryderen, hvis han blev straffet med Døden i Stedet for at skulle i Tugthus. Ganske vist kan man sige, at Dødsstraffen kan ikke forandres; naar den een Gang er udført, er det forbi. Men paa den anden Side kan dette dog sikkert ikke være tilstrækkeligt til, at man skal afskaffe den, for det er i Virkeligheden ogsaa yderst sjældent, at Tugthusstraffen bliver forandret. Er Folk først idømt den, faar de som Regel ogsaa Lov til at afsone den. Den egentlige Grund til at afskaffe Dødsstraffen er efter min Mening den, at den ikke er nødvendig, Samfundet kan værges sig paa anden Maade, og Samfundets Opgave overfor en Forbryder er at værges sig. Der er flere Jurister, der har skrevet udmærket om dette Spørgsmaal. Blandt andet skal jeg henvise til en Afhandling af Dommer Goll i „Gads Danske Magazin“ for 1922. Denne udmærkede Forfatter gør her opmærksom paa et Forhold, som jeg ikke tør har lagt Mærke til, nemlig at Socialdemokratiet paa den tyske Rigsforsamling i Weimar har krævet, at Dødsstraffen skulde afskaffes, med den Begrundelse, at man vilde modvirke den sørgelige Brutalitet, som Krigen har ført med sig, og som har svækket Agtelsen for Menneskeliv. Det, synes jeg, er det rigtige Forsvar for Dødsstraffens Afskaffelse. Det er raat at dræbe, hvad enten den enkelte eller Samfundet gør det, eller en Nation gør det overfor en anden Nation. Ethvert Drab er raat og umoralsk: du skal ikke slaa ihjel; derfor bør Dødsstraffen afskaffes.

Ellers kendemærkes dette Lovforslag ved, at der er færre Straffe, og ved, at Straffen udmaales for kortere Tid. Efter den gamle Straffelov er der syv Frihedsstraffe, efter det her foreliggende Forslag kun tre, og deriblandt er ingen Legemsstraf; heller ikke disciplinært anvendes Legemsstraf. Dette synes jeg ogsaa er et udmærket og stort Fremskridt, som man